

DREI MINUTEN

Modalitat: Prosa Catalana

Nikolai Davidovitz

L'estudiant esperava assegut a la cadira de plàstic del consultori. Havia tornat allà per una anàlisi de sang que havien d'interpretar. Li havien dit a recepció que faltaven unes quantes visites per a que l'atenguéssin, així, que s'hauria d'esperar.

Ja portava dues hores esperant, sentint les seves cames encarcerant-se amb el pas del temps. L'espera no era l'única cosa que el molestava: justament havia escollit el dimecres, el dia de pediatria de la clínica. La sala d'espera, que teòricament havia d'estar en un silenci quasi absolut per millorar el descans dels pacients, era un camp de batalla ple de nens corrents amunt i avall, cridant, plorant, molestant. Intentava distreure's llegint un llibre de butxaca que s'havia emportat, ja que no l'atreien en absolut les revistes de l'any de la picor que hi havia a la tauleta, però ni així podia concentrar-se. Al seu costat, una mare intentava entretenir el seu fill de cinc anys recitant un edulcorat llibre de relats infantils, en va. El nen no li parava la menor atenció, estan més ocupat en llançar al terra les revistes de la tauleta.

L'estudiant va continuar esperant. Tres quarts d'hora, pensava. Ja farà tres quarts d'hora que el doctor està atenent al mateix pacient. Fins quan coi em pensen fer esperar més? Com trigui deu minuts més marxo d'aquí. Tinc masses coses a fer, ja veus, havia de triar just avui, que he de fer tant per demà, a més que hauré d'estudiar a fons per l'examen de física del dijous. Ai! Es que no pararà quiet aquest nen? Ja és el tercer cop que em trepitja i ningú diu res! Va, millor que em tranquil·litzi, esperaré una mica més...

El rellotge, penjat en una pared d'un gris perla, ja marcava les sis i tres quarts passades. Les agulles, que giraven ementent un monóton tic-tac, el qual ja no es podia escoltar per l'ambient sorollós que regnava a la sala, eren com un homenatge a la dictadura del temps sobre la vida actual de l'ésser humà.

2 (1:35 – 1:38)

La parella començava a parar la taula del jardí. Un amic que feia molt que no veien s'els havia presentat d'improvist, i van convidar-lo a dinar per principis de juliol. Ja feia tres anys que ell i ella vivien junts, en una casa d'un poble proper a Lleida. Estaven junts, però no pensaven casar-se encara. Tenen tota la vida per davant, ja que amb prou feines han sortit tots dos de la universitat, lloc on es van conèixer. L'amic era comú, ja que anava a la mateixa facultat que ells. Va ésser un dels factors per el qual van trobar-se i van esdevenir parella.

L'amic ja havia dit que potser arribaria amb cert retard, ja que últimament s'havia proclamat una vaga en certs sectors. Ells també s'havien retardat una mica, ja que s'havien oblidat durant unes hores d'ell, i en els dies de cada dia dinaven a l'hora que volien. Paraven la taula afanyant-se una mica, tot fent bromes sobre el convidat i la relació que mantenien tant estranya.

L'home, en un moment, fa una broma una mica animal sobre el seu amic, i ella, tot fingint indignació, li dóna un copets a l'espatlla. Ell disfrutava aquelles tendres agressions, ja que formaven part d'un comportament que només ells dos comprenien. L'home es riu de la reacció d'ella, fent-la riure també.

A la paret de la cuina, d'un color negre ònix i amb una textura lleugerament rugosa, hi ha un rellotge d'aspecte modern, amb ratlles en lloc de nombres. Marca l'hora sense que la parella repari en ell, massa ocupada en el seus jocs. Falta poc perquè siguin les dos menys vint, un quart d'hora més tard del que el convidat havia dit que vindria.

3 (5:30 – 5:33 AM)

L'ancià respirava amb dificultat. Feia dies que no el visitava ningú tret de la infermera que, mecànicament, li donava l'esmorzar, el dinar i el sopar, tot fent-li pendre cullerades de sopa o crema insípida. Els seus familiars l'havien anat visitant durant els tres anys que feia que tenia aquella malaltia, agreujada per els hàbits de fumador de l'ancià. Però durant els últims mesos havien vingut cada cop menys cops, fins que van parar de fer visites al pobre vell.

S'havia despertat a altes hores de la nit a causa d'un accés de tos que li deixava un dolor sord a la banda esquerra del pit, dolor que trigava una bona estona en anarse'n. Però en aquesta ocasió, l'home gran sent que no només el dolor se n'ha anat més ràpidament, sinó que els seus sentits, degenerats uns i endolorits d'altres, s'anaven alleujant en una mateixa sintonia desisensibilitzada, fent-lo sentir descansat. L'ancià, dins aquella habitació neutre d'hospital, pintada de tons blanquinosos i amb escassos mobles apart del llit on jeia, sentia propera la mort.

Bé, em moro, pensava. Ja començava a no trobar sentit a aquesta vida, enclaustrat dins aquestes quatre parets, sense cap alegria ni interès, tan sols avorriment, tristesa i dolor. És gradable, aquesta sensació... al cap de poc deixaré de sentir res. Potser podré teunir-me de nou amb el pare, la mare i la colometa. Els trobo a faltar tant a tots, sobretot a la meva dona... És una pena que mori sol. Ningú m'ha visitat últimament. Jo que pensava que moriria com el pare, amb la família al voltant del llit, murmurant les seves últimes voluntats. Moriré sol i trist, per bé que ja sé que moro per fi.

Durant les últimes bategades del seu vell cor, va girar la vista cap a la tauleta de nit, ja que el rellotge de la paret que tenia davant ja feia unes setmanes que se l'hi havien acabat les piles, quedant inservible. Sobre la tauleta va poder veure, un cop encesa la llum, al seu vell

rellotge de polsera, l'hora de la seva mort: les cinc i mitja, amb uns pocs minuts més.

Amb aquesta última imatge de la dictadura del temps sobre els homes, l'ancià va tancar els ulls per darrera vegada, amb un somriure trist a la boca.